

PERIÓDICH DESENAL, ARTÍSTICH, LITERARI Y CIENTÍFICH

Any I

Barcelona 20 de Juliol de 1880

Núm. 2

PREUS DE SUSCRIPCIÓ					Se publica 'ls dias 10, 20 y 30 de cada mes	PREUS DE SUSCRIPCIÓ PAGANT EN OR		
ANY	SEMESTRE	TRIMESTRE	MES	ANY		SEMESTRE		
Espanya y Portugal	60 rals	32 rals	18 rals	6 rals	Cuba y Puerto-Rico	5 pesos forts	3 pesos forts	
Països de l' Unió Postal	76 »	40 »	»	»		Filipinas, Méjich y Riu de la Plata	6 » »	3'50 » »
No 's servirà oap suscripció que no 's pagui per endavant					EDITOR-PROPIETARI CARLOS SANPONS Y CARBÓ UNIO, 28 BARCELONA	Y en los altres països, los preus d' Espanya y ademés lo franqueig		

SUMARI

TEXT. — CRÓNICA GENERAL, per R. = NOSTRES GRABATS. = LOS ARBRES PER ANTONOMASIA, per Joan Montserrat y Archs. = LO CORREU DE B*** per Joaquim Riera y Bertran. = ¡À LA PATRIA! (poesia), per Terenci Thòs y Codina. = REVISTA MUSICAL, per Joseph Rodoreda. = PER RESPOSTA (poesia), per Pau Bortran y Bròs. = NOVAS. = LLIBRES REBUTS. = SECCIÓ DE BELLAS ARTS, per Arthur Gallard.

GRABATS. — Catalans ilustres. L' INSIGNE FILOSOPH D. JAUME BALMES. Dibuix de Torrecassana; grabat per Perez. = Bellas Arts. ¿TORNARÀ? Composició de A. Riquer; grabat per Fusté. = [Puerto-Rico. PONT DE FERRO EN LO RIU YAGUAS EN MAYAGÜEZ.

CATALANS ILUSTRES

L' INSIGNE FILOSOPH D. JAUME BALMES

DIBUIX DE TORRESCASSANA

GRABAT PER PEREZ

CRÓNICA GENERAL

Ab tot y las nostras prevencions que ja de temps tenim contretas per l' ofici de Revister, pera 'l qual suposém que 's necessitan especials dots d' activitat é inteligencia, de las que nos trovém complertament faltats, nos encarreguém per avuy, de aquesta secció del periódich, confiant més ab la indulgencia del públich, que tan be ha sabut rebre nostra publicació, que no pas ab las escasas forsas ab que contém pera sortir ayrosos de nostra tasca.

Las dificultats del repòrter en la temporada d' estiu, s' aumentan de una manera considerable en los centros populosos, en los que 'l bon tò y las exigencias de la temperatura fan desertar casi en massa á sos moradors, de la llar estimada qu' ab tant carinyo ha vingut arresserantlos tota l' hivernada y 'ls ha protegit contra sos rigors, que d' altra manera no haurian resistit las complexions anémicas y miserables propias dels fills de ciutat.

Empero, la emigració estival de Barcelona 's particularisa de certa manera com apreciarán aviat nostres

lectors, si tenen en compte lo peculiar modo d' esser de nostra capital ab relació ab las demás provincias que íntegran la nació.

Poble eminentment industrial, sens qu' aixó siga desconixerli altres qualitats, contribuheix poderosament á conresar l' hisenda de la mare patria, com lo fill extern que noble y desinteressadament consagra son treball á aumentar lo patrimoni payral, perque sap qu' al cap y al fi lo seu esforç ha de redundar en benefici y honor de la familia tota. De aquí 'l que Barcelona procuri acomodar sas necessitats de colectividad urbana numerosa ab las que deriven de son caràcter actiu y treballador; á Barcelona fora impossible lo suspendre per una temporada més ó ménos llarga la vida del treball, que es la seva vida propia y que la caracteriza molt honrosament entre las demás provincias germanas. Y filla de la solució qu' ha donat al problema es aquesta població de segon ordre aixecada en los encontorns de Barcelona, que com si fos produhida per generació endògena va augmentant y adquirint importancia á mesura qu' aumenta y prospera la urbe que la ha engendrada. Aixís lo poble barceloní sens abandonar los grans interessos acumulats per sa activitat portentosa, pot sustraurens fàcilment als rigors de la estació, de altra part molt tolerables en nostra ciutat, gracias á sa magnífica situació al peu del Mediterrani.

Aixó es lo que 'ns facilitarà notablement nostra tasca puig d' altra manera la falta d' aconteximents de que ocuparnos, nos hi oposaria obstacles insuperables pera nostra migrat enginy.

Desde la sortida del primer número fins avuy, si be es veritat que no hi ha tela llarga pera redactar una crónica de Barcelona, al ménos mereixen consignarse alguns successos ocorreguts en ella. Aixís, casi coinci-

dint ab la publicació de nostre número primer, Barcelona tingué l'honor de rebre la visita del il·lustre felibre lo príncep Bonaparte Wyse, germá de la no ménos il·lustre escriptora la princesa de Ratazzi, qu' en anys anteriors vingué també á visitar nostra ciutat. Ab aquest motiu alguns distingits escriptors de nostra ciutat entre 'ls que 's comptavan los senyors Milá y Fontanals, Cutchet, Calvet, Maspons y Labrós, Montserrat, Matheu, Roure, Gallard, Roca y Roca, Verdager (Alvar) y altres que no recordém, obsequiaren al entusiasta felibre ab un esmorsar que tingué lloch en la fonda de Vista Alegre, situada en la pintoresca montanya de Montjuich. Avans de regresar á Irlanda demaná autorisació á nostre insigne poeta Jascinto Verdager pera traduir son celebrat poema *L'Atlántida*. Igualment l'hi foren entregats alguns exemplars de nostre primer número que va rebre ab marcadas mostrars de complascencia.

**

Las associacions d'excursions de nostra ciutat segueixen també endavant en sa patriótica empresa, de fer coneixe quant de notable se troba en nostras encontradas. Aquestas agrupacions de joves entusiastas recorren tots los encontorns de Catalunya y per totas parts son respectats y acullits ja que la utilitat de sas excursions ha arribat ja al fons de las inteligencias més rústegas y ménos educadas.

Es notable per tots conceptes la ascensió al Puigmal, pich de nostres Pirineus, verificada per alguns sócs de la *Associació catalanista d'excursions científicas*. La cim del Puigmal, y aquets datos los preném del *Boletí de la Associació*, s' eleva 2909 metros sobre 'l nivell del mar, traspasant per consegüent lo límit de las neus perpétuas de 100 á 200 metros. No obstant en las vessants meridionals la neu desapareix alguns anys á principis d'Agost. La temperatura á las cinch del matí era de 0°

**

Altre excursió igualment notable portá á cap la *Associació d'excursions catalana*. Nos referim á la que feren alguns sócs á Mallorca, fletant un vapor per son compte, en lo qual sortiren de Barcelona lo 25 de Juny passat; visitaren á Palma ab sos monuments y museos, las covas de Manacor y Artá, Pollensa, Alcudia, Valldemossa y Miramar. Gracias á la amabilitat de las notables personas del país qu'acompanyaren als excursionistas, pogué treurers gran profit de la visita y 's reculliren preciosos llibres, visitas, fotografias, planos, moluscos, plantas, monedas, etc. etc., de tot lo que oportunament se 'n farà una petita exposició. La població de Palma los rebé d'una manera espléndidament obsequiosa y la compañía catalana dirigida pel popular Fontova los dedicá la representació de *La Dida* esmerantse las personas més importants de la població en acompanyarlos per tot arreu y regalarlos tota mena d'objectes.

**

Lo dia 11 d'aquest mes retorná á Barcelona lo distingit catedrático de Suecia D. Frederich Wulf que havia permanescut un mes y mitj en nostra capital estudiant la llengua catalana. Ab aquest motiu l'acompanyaren á visitar á Montalegre los senyors Guimerá, Matheu, Sardá y Aldavert, cridant particularment la atenció del erudit filòlech extranger lo magnífich y doble panorama del Vallés y de la marina. Los excursionistas visitaren igualment la Cartuixa, qual abandonada reconstruició valdria la pena de que 's continués pero ab més acert; la Conreria, ahont tingué lloch lo dinar, baixant á la tarda cap á Sant Geroni de la Murtra á qual destruít Monastir comensan ja á acudir las famílias qu'acostuman venir cada temporada d'estiu, y d'allí regressaren á Barcelona passant per la Torre Palaresa.

En Wulf quedá molt content y prometé tornar de aquí dos anys pera coneixe més tros de nostra terra.

Es digne d'atenció l'armonia que desseguida s'estableix entre nosaltres y 'ls literats forasters que 'ns visitan. Pot dirse qu' es per medi de Catalunya y del catalanisme qu' Espanya contrau llassos de germandat y simpatía ab las literaturas extrangeras.

**

Á posta no hem volgut parlar de teatros en nostra deslligada revista; lo públich de Barcelona no 's pren ja en sério los espectacles d'estiu y si concorre á aquestos teatros de quincalla deixa passar ab la més complerta indiferencia las farsas que s'exhibeixen en lo proseni en las que las telas pintadas, los fanalets y las piruetas forman l'element principal ab que 's conta pera ferlas passadoras. De l'audió de *Giulio-Césare*, ópera del distingit pianista y compositor senyor García Robles, verdader aconeixement musical, se n'ocupa ja

ab la extensió que 's mereix en altra secció del periódich nostre estimat amich lo conegut mestre Rodoreda.

Per aixó 'ns limitém á consignarla y remetém nostres lectors al conciensut article de que acabém de fer mérit.

**

Molt nos dol tenir qu' acabar nostra Revista donant compte á nostres lectors de la irreparable pèrdua que acaba d' experimentar lo llorejat escriptor don Joaquim Riera y Bertran, ab la mort de sa virtuosa esposa, ocorreguda en aquesta ciutat, y quan encara se trobava en la flor de sos anys. Las numerosas mostrars de simpatía qu' ab tal motiu rebé nostre particular amich, l'hi servirán sens dupte de consol en sa inmensa desgracia; la Redacció de LA ILUSTRACIÓ CATALANA s'associa ab tant trist motiu al dolor que 'n aquets moments embarga á son il·lustrat colaborador.

**

Nos despedim ab aquestas ratllas de nostres lectors fins al número vinent, si es qu' encara molt contra nostra voluntat, seguim encarregats d'aquesta secció, per ausencia d'un distingit escriptor, que sabrá donar la amenitat necesaria á aquestas revistas, lo qual ben segur han de notar nostres lectors per comparació ab la que sens mereixo l'hi cabut l'honor de inaugurar la série de las del periódich.—R.

NOSTRES GRABATS

L' INSIGNE FILOSOPH D. JAUME BALMES

Debent publicar en un pròxim número un conciensut treball sobre aquest il·lustre vigatá, degut á un de nostres més reputats escriptors, nos limitarem avuy per avuy á fer notar la delicadesa y correcció del retrato de nostra primera página degut al distingit artista senyor Torrecassana y cuidadosament grabat en boix per lo Sr. Perez. Per altra part creuriam inferir un insult á la memoria de 'n Balmes, dedicantli las curtas ratllas de que podém disposar pera la descripció de nostres grabats. Publicista infatigable, son vigorós talent fou reconegut per amichs y adversaris no sols en nostra patria si que també en l'extranjer de tal manera que, autor de *El protestantismo comparado con el catolicismo*, l'obra que l'hi va donar més renom, sapigué conquistar l'amistat del célebre estadista francés M. Guizot, que professava ideas molt oposadas á las sevas. Fou individuo de la Real Academia espanyola y morí en 1849.

¿TORNARÁ?

La doble página d'aquest títol deguda al jove y aprofitat artista Sr. Riquer, casi no necessita explicació de cap mena. Lo mérit de aquesta composició feta á la ploma y 'ls primors de execució ab que l'han enriquida tant lo dibuixant com lo grabador Sr. Fusté ressaltan ja al primer cop d'ull y estém segurs que no han d'escapar á nostres inteligents abonats. Una jovencela qu' acaba de despedir una persona á qui estima, potser un germá, exclama ab la veu del ánima extasiada en un delicat sentiment, la frase que dona títol á la composició.

Lo Sr. Riquer acaba de marxar á Roma, ahont es tan apreciat entre la numerosa pléyade d'artistas, que forman la colonia catalana d'aquella capital y qu' avuy constituheixen l'esperansa de Catalunya artística, responnent per nosaltres las obras de Tapiró, company del malaguanyat Fortuny, Fabres, Mas y Fontdevila, Galofre, Enrich Serra y tants d'altres, molt més cobdiciadas per desgracia, en l'extranjer qu' á casa nostra.

Del Sr. Riquer, en sa estada á Roma, altrars obras nos en prometém ab que afavoreix á LA ILUSTRACIÓ CATALANA, tant per aumentar son crédito artístich avuy ja ben extés, com per poder correspondrer l'editor á la bona acullida que del públich ha merescut son periódich.

PONT DE FERRO EN LO RIU YAGUAS

EN MAYAGÜEZ

LA ILUSTRACIÓ CATALANA també s'ha extés en las illas de Cuba y Puerto-Rico, ahont hem destinat una part considerable de la tirada de nostre primer número per correspondre á las demandas que se 'ns havian dirigit al saberse en aquellas Antillas nostre propòsit de publicar LA ILUSTRACIÓ CATALANA; aixó no es d'estranyar atés lo gran número de catalans qu' allí residexen y á fi de donar una idea á nostres lectors, de lo que son aquellas regions, conresadas en gran part ab las suors dels fills de Catalunya, doném lo grabat de la derrera plana, qu' expressament pera nostra publicació ha executat lo acreditat artista Sr. Castelucho.

LOS ARBRES PER ANTONOMASIA

II

«Pogué ma vida, esser la d'un philosoph, recorrent «les tranquiles arbredes, hont si no conseguís esser fel·liç, disfrutaria de sosséch al menys ...» Aixís exclama Mr. Tennyson en son inimitable y vergiliá poema *Mand*, y ¡quants ab l'autor de aqueixes línees li farian chor ab idéntiques aspiracions! Lluny del mon, y de la hipòcrita manta que l'acotxa, ápartat de les insidies que empedran los senters de la vida que 'n diuhen civilisadora, ¡que n'ha d'esser d'hermos viure ab sols los arbres per amichs, les fonts per música, les cantadores aus per companyia social! qué delitós ocupar un home los temps de lléure guarnint de flors los erols de devant de casa y atapint la retorta vidiella y la llambrusca sarmantosa que ombrejan protectores ab llurs pámpols la llinda del cancell! Ah! sí; ho ha d'esser molt de bell! Ni amors errades qu'esminoquen lo cor ab lo feixuch trull del penediment, ni amistats frèvoles que 'l vent de les circumstancies ó de les conveniencies vincle; res d'ago hi hauria allí. Oh bosch, oh arbreda quant vos ayma lo meu entenebrat esperit! No 'us goso empero 'us somnio.

Y ara me 'n adon que digredint de mon propòsit me n'anava á caure en un desvariant lyrisme. Sòrt de la vostra bondat, lectors amables. Mas prou que hi tornarem ben tost al árid goret de la prosa y del tecnicisme, com cayém á la trista realitat sempre que l'ideal alegre sens emporta alguna estona, per sos luxurians dominis.

Siamhi donchs; avant!

Ma tasca de abhuy consisteix en dar la llista de tots aquells arbres (tothom coneix l'*arbre*, y 'l distingeix be del *arbrissó*, del *arbust* y de la *mata* per lo tant no 'ls definiré per lo ociós que ho trobo), d'aquells arbres, dich, que s'anomenan, no per un sol substantiu, sino per un circumloqui ó parafrasis en que hi va sempre precedint la paraula *arbre* adjectivada, ó per mellor dir presa antonomásticament. La essencialitat de la denominació la determinan á les hores altres mots, deduhintse d'ells lo symbolisme, dedicatória, similituts, etc., de llurs membres ó de llurs órgans principals, que ab aquells noms s'indiquen.

Si l'espay d'aquesta publicació no calgués estalviar-lo per altres treballs mes importants que aquest meu, procuraria al fer la enumeració dels vegetals arbrenchs compresos en la que segueix, entretenirme en explicar la rahó de tals denominacions. Ara sols hi afegiré lo nom científich actual. En altra ocasió tractaré de solven-tar lo deute.

1. ARBRE D' ABRAHAM. (*Arbor Abrahæ*) es lo *Vitex Agnus-Castus* de Linné molt comú en l'Ampurdá y en Mallorca hont se coneix ab lo nom d'*Alòch*.
2. A. D' AGRELLES, es l'*Anrómeda arborea* L.
3. A. DELS ALLS, se diu á moltes especies que tenen veritable pudor d'all: 1.º la *Cordia Cerdana* Baill. que Ruiz y Pavon anomenaren *Cerdana alliodora*; 2.º moltes *Cassia* d'olor fétida; 3.º algunes *Phytolaccacees* com la *Petivèria alliacea* y la *Seguieria alliacea*.
4. A. D' AMOR segons Durante es lo *Cercis siliquastrum*, també dit A. de Judas.
5. A. DE LES ANÉMONES los *Calycanthus*; especialment lo *floridus*.
6. A. D' ARGENT, la *Protea argentea* del Cap de Bona Esperança.
7. A. BÀLSAM Ó DEL BÀLSAM: 1.º moltes *Burseracees* notablement *Hedwignia gummifera* y *Bursera gummifera*; 2.º en l'Isle de Borbon una *Terminalia*; 3.º en Madagascar, l'*Hypericum lanceolatum* y l'*Hyp. angustifolium*.
8. A. DELS BAMIANES, alguns *Ficus* especialment lo *Ficus bengalensis*.
9. A. BLANCH, lo *Populus alba*.
10. A. DE BLONDES, es la *Lagetta lintearia* y la *Lagetta funifera* de la familia de Daphnoidees, la primera del Archipelach indi, y la segona del Brasil.
11. A. DE LA BORRA, moltes *Bombacees* y l'*Areca crinita* de l'isla de Borbon, segons Bory de Saint-Vincent.
12. A. DEL BRASIL també nomenat *Brasillet*, es la *Caesalpinia echinata*. A causa de trovarhi aquesta plánta, de fusta roja semblant á una de Ceylan que 'n deyan *Lignum pressillum*, diu Hoefler, los descubridors de lo que es abhuy Brasil, anomenaren aquella encontrada *Terra Pressilli* d'ahont nasqué la corruptela Bresil ó Brasil.
13. A. DE LES BUFETES, també s' diu *Espanita llops*, es la *Colutea arborescens* L. de nostre clima. En algun punt de Catalunya es lo *Physalis Alkenge* si be aquest es mes conegut per lo nom de BUFA DE CA.

14. A. DE LA CÁMPHORA, lo *Laurus Camphora* L. Laurina del Japon; y lo *Dryobalanops Camphora* DIPTEROCÁRPEA de Borneo.
15. A. DE LA CANYELLA. 1.ª lo *Cinnamomum Zeylanicum*, de Ceylan; 2.ª lo *Cinn. Cassia* de la Xina.
16. A. CARABASSER ó de CARABASSES, la *Crescentia Cujete* y la *Cr. cucurbitina*, de l' Amèrica tropical.
17. A. DE CARONI ó de CARONY, lo *Galipea officinalis*, del que se'n trau l' escorça d' Angustura vera.
18. A. DE LA CASTEDAT, es lo *Vitex Agnus-castus*, ó Arbre de Abraham (n.º 1.)
19. A. DEL CASTOR, la *Magnòlia glauca* de l' Amèrica septentrional.
20. A. QUE CEGA ó DE LA CEGUERA (*Arbor excacans* Rumph.) la *Excacaria Agallocha* L. de la India; aixis anomenat per Rumphius á causa de un such acre y verinós que determina violentes inflamacions en lo globo ocular.
21. A. DEL CEL, lo *Gincko biloba* ó *Salisburya adianthifolia* Smth. del Japon.
22. A. DE LA CERA: 1.ª la *Myrica cerifera*, palmera de l' America septentrional; 2.ª lo *Ceroxylon andicola*, també palmera dels Andes; 3.ª lo *Rhus succedaneum* (mintching en Xina), 4.ª lo *Ligustrum glabrum* (tong-tring Xina), 5.ª l' *Hibiscus syriacus* (mou-kin Xina); que semble esser de la mateixa familia del *choui-kin*. Aquests últims los de la Xina, no es que ells fassan la Cera, sinó que sobre ells sont depositats uns insectes que alimentantse n' produheixen cera.
23. A. COL, un *Andira*, ó *Geoffroya*, de les Antilles.
24. A. DE LES COLS sont varies especies d' *Areca*, y ademés algunes *Attalea*, la *Maximiliana regia* y altres palmeres á causa de ser comestible l' ull ó gemma central que figura una col.
25. A. DEL CONSELL, es lo *Ficus religiosa* L. de l' India sota la qual se tenen les sentades prop dels temples ó pagodas. Al *Arbre de Guernica* se li podria també dar lo mateix nom.
26. A. DE LES CORDES, distincts *Ficus* de les Isles de Bourbon y de Maurici, segons Bory de Saint-Vincent, per rahó de llurs tanyes filayres.
27. A. DEL COTÓ, alguns pobles de Catalunya ho diuhen al *Populus alba* L.
28. A. DE CORAL, l' *Erythrina corallodendron*, y l' *Arbutus Andrachn*.
29. A. DE CORDOU, es lo mateix que ARBRE DEL CEL. (n.º 21.)
30. A. DE COUIS, es l' ARBRE CARABASSER. (n.º 16.)
31. A. DE CYPRES ó DE XYPRÉS, moltes coníferes, especialment lo *Pinus alepensis*, ademés lo *Taxodium distichum* (Cyprés calvo) de la Louisiana, y la *Cordia gerascanthus* (Antilles franceses.)
32. A. DE CYTHERA, es lo *Spondias cythera*, Lamk., de les Isles de Bourbon y de França.
33. A. DE DEU, es lo mateix ARBRE DEL CONSELL de la India. (n.º 25.)
34. A. DEL DIABLE ó PET DE DIABLE, la *Hura crepitans* L. (*euphorbiacea*), y la *Morisonia americana* (*Capparidea*.)
35. A. DEL DRACH, ó DEL DRAGÓ ó DRAGONER, la *Draecana Draco*, del Àfrica.
36. A. EMBRIAGADOR ó QU' EMBRIAGA ó D' EMBRIAGAR: 1.ª en les Antilles es una *Piscidia* (*Leguminosa*); 2.ª la Coca de Llevant ó Croca (abusivament), dita *Anamirta Cocculus*; 3.ª molts *Phyllantes* que serveixen per á embriagar lo peix; y 4.ª la *Galega sericea* Thg.
37. A. D' ENCENS, es lo nom dat á molts *Amyris*, *Bursera*, *Icica* y *Terminalia*.
38. A. DEL ENCIAM es un *O'ax* dels payssos tropicals.
39. A. DELS ESCUTS ó DELS QUARANTA ESCUTS, lo *Gincko*, (nums. 21 y 29.)
40. A. D' ESPECIES ó DE LES QUATRE ESPECIES, la *Ravensara* Laurinea coneguda ab los noms de *Eyodia Ravensara* Gaertn y de *Agathophyllum arom ticum* Willd.
41. A. DE LA FEBRE, la *Vismia micrantha*, Mart. de Méxich y la *V. Guianensis*. Pers de la Guyana, totes dues de la familia de les *Hipericácees*.
42. A. FÉTID, ó PUDENT, ó DE LA FETOR: 1.ª l' *Anagyris fetida*. 2.ª la *Sterculia fetida* L.; 3.ª un *O'ax* que á mon entendre deu esser l' *O. Zeylanica* L.
43. A. DE FERRO; 1.ª una *Stadtmannia* (*Meliácea*); de l' Isla de França. 2.ª la *Mesua ferrea* (*Clusiácea*) de l' India.
44. A. DE LA FLEIXA, l' *Aloe dichotoma* L.
45. A. DE LA FOLLIA, es l' *Amyris Carana*. H. B. K., del que s' en extrau la *Goma Caranya* dels droguers.
46. A. FRET. En Galicia se diu al *Cornus sanguinalis* L. que en catalá se diu també y més sovint *Sanguinyol*.

(S' acabar á)

JOAN MONTSERRAT Y ARCHS.

LO CORREU DE B***

EPISODI NOVELESCH

I

Hi há criaturas d' una precocitat admirable en los afectes com en tot. Senten molt, y la mateixa falta de precisió ó de justesa en expresarse fa més interessant l' hermós esclat de sos ulls y de sos moviments, com fa més encisadora la incoherencia, l' enjogossament de sas paraulas.

De tan privilegiada mena eran lo nen y la noyeta de 'n Martiriá Romeu, alias Llest, correu de las poblacions de B*** á R. P., distants una d' altra quat' horas llargas, anant pel dret, y cinch de ben bonas seguint los camins afressats de roderas.—Deu anys tenia 'l primer, y vuyt la segona, essent ab dós órfens de mare, que morí al posar en lo mon la noyeta, y ab dós guanyadors de las atentas é inquisidoras ulladas ab que 'ls afavorian més de quatre forasters entesos en art ó gustosos d' ell qu' acudian á pendre las ayguas de la població de B*** y á cercar en la xamosa vall una sanitaosa regeneració de cos y esperit.

Honrat y bondados de mena 'l Llest, ¡podeu contar si estimaria á sos petits! Per natural, per agrado de las boniquesas que 'ls ornavan y per necessitat de concentrar amor, en Martiriá 'ls ne duya tant com imaginar es possible. La més xica malaltia d' un ó altre *bordergassot* li «enmatzinava las sanchs», segons frase d' ell mateix.

Semblant amor, però, 's veyá compartit, sens que aixó 'l delmés, sinó tot lo contrari.—Una germana del Llest, casada y enmaynadada, d' anys, cuydava maternalment dels dos nevodets quant li permetia la salut gens ni mica sobrerá.

Tal conducta bé 's mereixia amorosa correspondencia per part del germá, y aquest, de fet, ne sentia tan grat, que per sa germana Tona y per tot lo del seu hauria sigut capás de qualsevol sacrifici.—Aixis ho assegurava ab la ma al cor l' agrahit Martiriá, y 'l duptarne hauria sigut no sóls ofensa, sinó iniquitat, ja que 'l cárrech públich que confiat li estava, desde molt temps, en compte de rebaixarli 'l carácter (com lo rebaixa á tants lo viure del procomunal) haviail anat infiltrant dignitat severa y ferma resolució de mantenirla sempre tal.

—La cartera que duch penjada á l' esquena (deya l' honrat correu) es tan sagrada com las relliquias que passeja l' aplegador, de masia en masia. Las cartas que hi duch, per mal girvadas que sian, no poden adinerarse: valen... lo que valen. Si la meva dona, que Deu tinga, tornés al mon é hi visqués, allunyada de mí, y m' escrigués, ¿qué no valdria pera mí una carta d' ella?... Y que 'm perdoni la memoria dels pares lo no haverla retreta avans. ¡La tinch á n' ella tan apoderada de la recordansa, tant... com si ara mateix acabés de donarme aquella tremolosa estreta de ma ab aquella darrera mirada... «¡Fins al cel!» va dirme, sense virior per articular els mots... Sí, esposa meva, sí: y per trobarnoshi no oblidaré may qu' es may la obligació d' esser home de bé.—

Aixó dihent, en Martiriá Romeu s' aixugava una llágrima que li enjoyava 'l rostre; feya un resolut moviment de cap, y emprenia sa ruta á través d' una vegetació colossal y espléndida colocada en amples y onejants revolts de montanyas com sumtuosas catifes en palaus de gegants. Y la llum del sol se delectava talment en la brava figura del Llest.

II

No hi havia al poble de B*** qui no simpatisés ab en Martiriá. Richs y menestralalla y pobres no s' haurien plangut de fer en son pró verdaders sacrificis de tota mena. Es que 'l Llest s' havia ben afanyat y ben guanyat al sobrenom ab actes per tot extrem lloables. Recader puntual, vigilant exquisit, enemich resolt y valeros de tota dolenteria, per migrada que fós, y disposat á l' abnegació en favor de tot acte meritori,—segon demostrat ho havia en epidemias, incendis y altres desventuras,—en Martiriá era ja, de son vivent, una figura que participava molt de llegendaria, embellint sas qualitats de verdader héroe la qu' es afavoridora de las més extraordinarias: la humanitat. Hi há més: al realisar un acte admirable, prescindia tan per complert de la gent que se n' utilisaria y del interés qu' ell ne podria reportar, com prescindia de si era jorn clar ó fosca nit, de si estava seré ó tempestejant. Las inclinacions se sostenian tan jovensanas com als vint anys, y son heroisme caritatiu no minvava en res ni per res.

Ja heu sentit com pensava respecte á l' idea d' una separació eterna. Aclariré y ampliaré tal concepte afirmant que la mort era considerada per nostre correu d' igual ofici qu' ell mateix: portadora fidel de lo escrit durant la vida á sa natural destinació. No la desitjava, però la temia menys. La fe en la justicia *del de Dalt*,

que 'l feya content de la seva sort y capás de la major bondat, illuminávali 'l riscat darrer ab claror no trobada may ni en los mitjdias de sarena més purificada y esplendent.

Parlém una mica més dels fills de 'n Martiriá.

De bon principi he indicat la molta forsa ab que nen y nena sentian, expressavan y volian com afermar y posar ben de relleu totes sas afeccions. Per ço l' amor ab que al de llur pare corresponian era tal d' eczuberant, que cuydava semblar artificios, y ho hauria més paregut á tractarse de noyets de bonas casas. L' hereuhet, especialment, feya y deya cosas de tan delicada, per més que rústega, previsió, y de tant hermosa traydoria, que deixavan á un hom absort. Més que xicotet de deu anys, pareixia, á voltas, vell de setanta esforsantse en *xicotejar*. ¿Qui l' hauria fet adormir,—per pocas forsas que hagués tingudas pera lluytar ab la son no havent retornat son pare de la expedició? ¿Qui li hauria fet apetitosos jochs ni rondallas moments avans de l' arribada del Llest á qui no volia may deixar de rebre part d' assí del riu, distant un quart del poble? ¿Qui l' haguera distret de fer companyia y d' atendre á son pare per gota malalt que aquest fos?—Ningú ho intentava ja, y menys que cap altra persona, sa tia, afirmant tothom qu' aquell noy era un prodigi d' entenimentat, y assegurant,—cada hú al seu ayre,—que 'l mon no s' es pas pervertit tant com volen suposar los plorans d' ofici.

III

Soptada fou la tempesta que 's desencadená entre B*** y R. P.

Ni 'ls vells més vells y experts ne recordavan altra de tan imprevisita.

Dos vivissims llamps, seguits de vibracions secas y extridents, que cuydären sotraquejar la terra, varen anunciarla, repetintse en onatjes cavernosos y exparramant aygua y pedregueig en folla, indescriptible barreja.

La negror del cel s' aná fent intensa com la de la nit més bruna.

No ja solzament los cimales més espadats, los primers en arrebossarse ab ombres tempestosas,—peró fins los de las montanyetas y turons humils dels voltants de B*** quedaren inmergits en densíssima fosquedat. Tot, tot desaparegué dins l' ataphida boyra d' aquella desfeta.

Los cors més fermes s' extremordiren. No hi hagué dona que deixés d' encomanarse á la Verge, y molts conciancias d' homes se replegaren sobre sí mateixas demanantse compte y rahó del passat.

S' amaynaren los primers alarits y la branzida primera de la tempestat, durant alguns moments; però continuá la tronada rodolant cel amunt, y l' aygua no deixá de caure á mar feta.

Faltava sols un quart per l' arribada del correu.

Un nen y una noyeta, de deu y de vuyt anys respectivament, abandonant cautelosos la cabanya-paller hont s' estavan soplujats, arrencan resolta correguda envers lo despoblat, afrontant ardidament l' espessim ensarrellat d' aygua ab una mena de inconstrastable frenesi per damunt bassals y xórrechs formats en tots indrets.

Lo temporal, en compte de contindrels, pareix infundirlosi sobrenatural dalit y coratje.

Dóna 'l noyet tot sovint la ma á la petita per ajudarla á vèncer los destorbs del camí que, més que tal, sembra un teixit de correnteras argilosas clapat de muntets informes de rierenchs y fanch mal apilotats per un boig.

Lo noy sab sortejar admirablement las dificultats, fluctuant sols un cop qu' altre; mes ¡ay! la pobrissona, sanglotant á despit seu, s' esvara, s' aturdeix y rellisca sovint. Res, però, de demanar descans! L' afanyós trastejar de son germanet la fascina, la ubriaca talment, imprimintlahi com un fatal impuls de prosecució. Á cada centella y á cada esferahiment dels trons, que s' arrossegan per l' espay, lo feble cos de la petita vibreja més que 'l fullatje; empero repreñ via movent de sa y de llá 'l capet seu que li regala per totes bandes, y cridant:

—¡Tianet!... ¡oh, Tianet!... ¡Espéram un xich!... ¡No me n' entorno, nó! ¡També vull rébre! al pare!

—¡Afanyémnos, Sumpta! Ara la gotellada no es tan espessa y podém rescabala, 'l perdut!... Lo cor me diu que 'l trobarém avuy també avans de que passi 'l riu.

Y, sens dir altres mots, los dos fillets del Llest seguiren avansant: xicas personificacions de la candorosa follia que imposa respecte malgrat la més poderosa reflexió.

Vehentlos correr d' aquella manera, la imaginació 'ls hauria cregut capassos de salvar, pel dret, Montseny y Puigmal. Terra planera y terra montuosa, camí descobert y amagat, pedreguet y fangueras; de tot anavan deseixintse ab un acert talment inspirat.

Quan foren vora 'l riu, més d' una volta no bastá la ma de 'n Sebastianet per aydar á la noya, sinó que 'l pobret tingué que carregar-se damunt á sa germana.

Aixis arribaren á lloch.

IV

L'espectacle que se 'ls presentà fou imponent y esgarrifós per ells com lo somniar en ferotjes gegants que 's havia martirizats molts cops la fantasia per haverse adormit ab la maneta massa aclotada al cor.—Imponent, perquè la corrent del riu, roja y espessahida, que se 'n havia endutas las passeras, dominava ab esbojarrat despotisme duas y tres vegadas més territori que 'l que normalment solia amanyagar ab sas ondulacions suaus y rioleras; arrastrantne, altrement, tronchs y brançam en endiablada conxorxa, que sobreixian á flor d'aygua: veritables ossamentas de l'expléndida vegetació batuda per ell.—Esgarrifós, perquè no eran solzament eixas despullas, de siluetas estrambóticas, las que menava 'l riu, sino perquè en aquest hi defallia per moments, l'ensant horrible crits, un petit llenyater. Arrivá, llavoras, á l'oposada marge del riu, l'adelerat correu.

Un vivíssim llampech, que permeté á pare y fill contemplarse en un espay de blavenca llum, feu aixis mateix que l' Llest reparés, clara y tendrament, en la tremenda situació contra la qual bregava l' infortunat llenyater.

—¡Pare!... ¡Oh pare!
—¡Pare meu del meu cor!
—¡Vinç, filets, vinç!
—¡Salvéume!... Per l' amor de Deu, salvéume!
—¡Á salvarte vinç, noy!

Tals foren los clams simultanis y estridents, y tal lo rapidíssim diálech que seguí á las primeras exclamacions. Als pochos instants, va sentirse 'l soroll especial, inconfundible, que produheix un cos tirantse á l'aygua.

En Martiriá Romeu, sens despullarse més que del gech, acabava de l'ensarse al riu pera deslliurar de segura mort aquella criatura pobríssima, desconeguda, impotent, però... filla de pare y mare com las que l'esperavan á l' altre marge: fill, potser, d' una mare tan bondadosa, tan santa com ho fou la que 'l Llest no podia oblidar. Lo petit llenyater que, agafat ab inverosímil resistència á un tronch, esmersava debades esforços y més esforços contra las creixentas sumzadas que 'l batian y l' atreyan, ne feu de suprens: d' aquells que las darrerias de l' esperansa infundeixen al propi instint de conservació.

En Martiriá, bregant ab son cos agegantat contra la riuhada, y ab son esperit, encara més gegantesch, contra 'ls crits d' angunia mortal que s' escapavan dels dos fills, arrivá prop del desvalgut ab la rialleta als llabis.

Ja li calia solzament allargar un bras per' apoderar-se, quan la baixada de novas molas d' aygua llenzá al desventurat minyó riu avall y á considerable distancia.

No desistí per ço 'l Llest, ans cridá al malestruch ab tota la potència de sa robusta veu:

—¡No t' espantis, noy!... ¡T' assoliré desseguit! ¡No deixis lo tronch!... ¡Coratje!

—¡Ay, que no puch més!... ¡Mare meva!

Estas exclamacions, ja enteladas per l' agonía, y especialment l' última, donáren nou y poderosíssim alé al nadador heróich. Sí; aquella invocació á la mare li revivá ab major llum, vestintli de celestial, lo recort de sa difunta esposa, de la qual li semblá escoltar la més carinyosa, la més fervent excitació al acte que 's proposava realisar. Doná un seguit de fortas branzidas y lográ finalment apoderarse del noy espirant.

—¡Estás contenta, esposa?— exclamá interiorment lo héroe. Y va semblarli qu' uns llavis suaus, més suaus que las fullas dels pensaments, li besavan lo front.

En tant... ¡ay! en tant, lo xich llenyater s' arrapá ab dits de ferro á un bras de n' Martiriá Romeu.

—¡Nó! ¡Aixis, nó!—feu aquest ab esglay.

Perduda uns moments l' esma, 'l valent nadador acabava de topar de pit contra un cairut brancatje.

L' aygua 's tenyí d' una clapa de sanch, y després, de otras clapas que sols uns instants feren vermellejar un diminut espay de la cada volta més roja y més monstruosa corrent.

—¡Pare!...

—¡Pare meu! ¡Pare!...

L' infortunat correu pogué solzament ab l' ánima respondre á las reiteradas y tendríssimas invocacions de sos filets. La veu se li ofegá en la gola al enfonzárseli 'l cap en la torrentada; y l' riu, creixent sempre, rebé y capdellá furiós dos értichs cossos humans: l' alt, sapat de 'n Romeu, y 'l del petit llenyater.

L' oncle dels dos nens, lo marit de la afectuosa Tona, seguit d' alguns companys, arrivá á temps sols per impedir que 'l noy y noyeta 's llensessen desesperats al riu en busca de llur pare.

V

Lo fill de 'n Martiriá Romeu va ferse gran; fou correu com son pare, y... n' obstant la trágica fi d' aquest, fou igualment héroe, si be més afortunat.

JOAQUIM RIERA Y BERTRAN.

¡A LA PATRIA!

Brindis improvisat en l' espléndit repàs de comiat que, ab assitiment del Excm. Sr. Governador civil, donaren á sos companys de la excelentíssima Deputació provincial de Barcelona, los deputats pertanyents á la Excm. Comissió provincial, en la vetllada del dia primer de juliol de 1880.

De veure t' exalsada,
¡Oh patria benvolguda!
Ardent set ne tinch.

Y es tant lo que m' escalfa
Eix pensament, y abrusa
Mon cor aqueix desitx,

Que per trincar per ella,
Companys, sanch de mes venes
Voldria, no pas ví.

Trinquém, donchs:—¡per la patria!—
Les copes escolém;
Mes tots jurémlí, sí:

Que aixis com bona mare
De gom á gom les compla
Ab néctar de sos pits,

Si ella ens ho demana
Ab sanch de nostres venes
Les tornarém á omplir.

TERENCI THÓS Y CODINA.

REVISTA MUSICAL

La audició d' alguns fragments de la ópera *Giulio Cesare* que tingué lloch lo passat dijous en lo Teatre Espanyol, va manifestarnos la existencia d' un mestre de verdader talent y d' qui la terra catalana pot esperar fundadament novas y valiosas mostrás d' ingení. Lo senyor García Robles era conegut solzament com á compositor de música d' saló y encara que certas obras com sa delicada *fantasia* demostravan ja marcada disposició pera la composició dramática, debém confessar que fins á sos amichs íntims nos sorprengué lo pas endevant que suposa en sa carrera artística la empresa que felisment açaba de portar á cap si hem de judicar per la mostra, ó sia per las pessas que se executaren de sa tragedia *Giulio Cesare*. La impossibilitat de reunir elements vocals pera interpretar tercetos, quartetos ó concertants en una temporada en que los cantants brillan en Barcelona per sa ausencia, nos privará de judicar al senyor García Robles en lo verdader terreno de compositor líric en lo qual pot manifestarse en tota sa plenitut y desarrollo lo geni teatral tan difícil de possehir; creyém que ell també ha sentit com nosaltres y la majoria de la concurrència distingida que assistí á la audició esmentada no tenir medís de donar á coneixe las pessas de conjunt de sa tragedia, que de segur haurian fixat mes sólidament la opinió que las instrumentals y á solo, únicas que va esser posible fer executar.

Concretantnos, donchs, als sis fragments de *Giulio Cesare* coneguts de la bona societat barcelonesa dirém sobre ells nostra opinió. La *obertura* ó preludi descobre una ma atrevida pera las transicions armónicas y un coneixement perfet del maneig dels acords, demostra també una afició marcada per aqueixas melodias, amples y lliures, patrimoni y gloria de la generació moderna enemiga decidida del barroquisme musical imperant absolutament en otras épocas. Apuntadas eixas bonas qualitats de dita pessa no podém prescindir en honor á la imparcialitat y pera probar que la passió d' escola ni de amistat no 'ns cega, fer notar al senyor García Robles que som de parer de que en lo preludi de *Giulio Cesare* no ha donat tal volta la importancia merecuida á algun motiu que desarrollat debia esser l' ánima de la pessa y que li donés sello marcat de propietat y distinció. Alguna y hasta algunas de las frasès melódicas encomanadas al quarteto de corda que usa lo senyor García de una manera magistral se haurian prestat admirablement al objecte, y aquella notable pessa que deixa al oyent agradablement impresionat encar que no completament satisfet per la vaguetat, filla en nostre concepte de lo indicat avans, centuplicaria son valor desde l' moment que tothom hi sentis francament indicada la idea primordial, lo motiu, la *senyora de la casa*, com deya lo immortal Zingarelli. Fisis lo senyor García Robles en los preludis ú oberturas de las obras que sens dupte li mereixen major respecte y potser convindrà en la veritat de nostras observacions; recordli la introducció de *Robert lo diable* inspirada en la frase de me-

tall de la evocació de *Bertram*, la de *Los Hugonots* basada en lo coral de Lutero, la de *La Africana* que sintetisa en duas frases principals lo argument de la ópera, y passant á un altre esfera de major importancia per las dimensions de las oberturas, no olvidi los magnífichs poemas descriptius, admiració de la época, com son la sinfonia de *Guillermo Tell* respirant una part d' ella lo sagrat foch del entusiasme patri y l' altre lo sentiment y expresió mes purs de la comarca agrest y especial en que la acció deu corre, la de *Dinorah* que caracterizan lo motiu de la *Salve* y lo deliciosament bucólich que 'l antecedeix y finalment la de *Tannhanser*, en la qual la lluyta eterna entre la fé més pura y los plahers dels sentits, objecte de la obra ha sigut descrita ja desde los primers compassos per Wagner, sense apartarse may de son objectiu. Si no consideressim al senyor García Robles molt capás de fer en lo sentit apuntat un treball acabat nos hauriam abtingut de ferli aquestas observacions; pero es tanta la confiansa que 'ns mereix son talent que hem considerat cas de conciencia advertirli lo que potser hauriam omitit ab un compositor que careixés de las especialíssimas qualitats que en ell concorren.

Los dos números de las *novas Lupercals* foren interpretats, lo primer ó sia *Marcial y Comitiva del Dictador* per la reputada banda de enginyers que dirigeix lo senyor Roig, á qui segons nostres noticias se deu lo arreglo pera música militar. Atesa la situació, trobém en caràcter aquella pessa, sobre tot son final ó *coda* de brillant efecte. La execució de la marxa mereix un aplauso de cor á la banda y á son benemérit director sempre disposat en obsequi de sos comprefesors. Nos comprometos contrets farán potser que dintre de pochos dias surti de Barcelona la banda de enginyers; pero estigui ben cert lo senyor Roig que lo recort de son infatigable talent y la memoria de sa may desmentida galanteria quedarán impresos en tots los que sentin bategar un cor de artista.

Los *ballables y danza sagrada de las novas Lupercals* foren tocats per la orquesta en nostre concepte ab certa inseguritat deguda á 'ls pochos ensaigs y á las molts dificultats que entranyan. Respecte á son mérit just es signonar que contenen motius melódichs sumament originals instrumentats ab acert.

La inseguretat en la execució dels ballables se feu notar també en lo coro de introducció del acte segon. Creyém que va contribuir en gran manera á la falta de ajust y de decisió en las entradas de las masses la estranya colocació de las veus darrera de la orquesta y separadas massa unas de otras cordas. Lo motiu principal de aquest coro ben conduhit y desarrollat y repetit en lo final ab instrumentació nutrida es inspirat y grandió; y de bon efecte lo *allegro* episódich iniciat per una frase delicada del coro de donas á que se uneixen en interesant diálech los homes al esser reproduhida.

De melodia serena y grave com requereix lo personatge que deu cantarla, la *romanza* de Cesar interpretada recomenablement per lo senyor Meroles ab acompanyament de quarteto nos feu bona impressió y es una mostra de la disposició del senyor García Robles pera cultivar ab éxit lo género dramátich.

La *romanza* de Porcia, última de las sis pessas que s' executaren es en nostre concepte sense dupte la millor y aquella en la que 's demostra mes clarament lo geni del autor. Melodia inspirada y apropiada á la poesia, armonia distingida é instrumentació grandiosa fan de aquella página notable lo mes ligitim triunfo per son autor; la impressió fou complerta y la ovació que va tributárseli merecuida y justa. La índole especial del cant de imprecació als romans endogalats pel Dictador, la forsa dramática de la pessa no son pas circumstancias prou á proposit per las facultats de la senyoreta Musté que la cantá ab bona voluntat, pero ab tot la inteligent concurrència va apreciar totas sas bellas demostrantho ab nutrits y espontáneos picaments de mans.

Meresqueren los honors de la repetició un fragment del ball, la marxa y las dos pessas de cant. Reasumint, lo *Giulio Cesare* del senyor García Robles á judicar per las pessas que havém pogut sentir es una obra molt digne de esser representada y esperem que alguna empresa amant de nostres glorias y del nostre bon nom, reconeixentho aixis, la posi en escena ab la propietat deguda.

Son autor á qui enviém nostre coral enhorabona ha entrat ab pas ferm y decidit en un género per lo qual demostrá coneixements suficients y disposició indiscutible. Aixis tingué ocasió de sentirho dels llavis dels distingits mestres que acceptant sa invitació acudiren á apreciar las bellas de sa obra y aquella opinió favorable que va mereixe de sos reconeguts coneixements n' es també la nostra y ab gust ho fem constar. Catalunya conta desde la tarda del dijous ab una nova y ligitima esperansa; lo senyor García Robles sabrá respondre ab nous fruyts de son talent á las esperansas de sa patria.

JOSEPH RODOREDÀ.

PER RESPOSTA

Mestres daguers, fora á fora,
á fora, ferrers de tall,
deseu llima afinadora
y enclusa y martell y mall.

No esperéu de má traydora
héure un brot mes de trevall,
puig per eyna punxada
ja'l paper fa de metall.

¡Si! Ab paper color de rosa,
amarat de lletra hermosa,
fi y lluhent y plé d'olor;

L'arma falsa ara 's treballa,
que may s'ósca ni may falla...
¡dígho tú, mon pobre cor!

PAU BERTRAN Y BROS.

Febrer de 1880.

SECCIÓ DE NOVAS

Á las salutacions de tota la premsa en general per la surtida de nostre primer número, á las moltas cartas de felicitació qu' ab motiu de lo mateix havém rebudas y á las generosas ofertes de distingits artistas y escriptors, hem de contestar agrauidíssims que LA IL·LUSTRACIÓ CATALANA, procurarà ferse digne de tanta consideració y correspondre á la distinció y al interés ab que lo públich l' ha rebuda.

Aqueix mateix entusiasme produhit per nostra aparició indica que LA IL·LUSTRACIÓ CATALANA no es un periódich que vinga senzillament á aumentar la llarga llista de las publicacions de nostra terra, sinó una Revista qual falta se deixava sentir donat l' estat de nostre avensament artístich y literari.

Y per aixó, y es lo que més tenim qu' agraír, nos han estimulat molts periódichs ab desinteresats consells y fins analisant y desmenussant lo número, alguns de ells ab un zel exagerat, per lo bon éxit de nostra IL·LUSTRACIÓ, qui hi ha trovat que lo grabat major qu' hi publicavam podia indicar tendencias de ferir á institucions determinadas y per lo tant en nosaltres ideas exaltadas, qui hi havist qu' en lo text s' hi notava massa atenció á las tradicions antigas lo qual podia manifestar en lo periódich tendencias del tot oposadas y per lo mateix en nosaltres ideas enderreras. Aqueixa contradicció ja 'n evita lo contestar. Ni ab grabats com lo central del número anterior s' hi pot veure cap mala intenció quan nosaltres en l' explicació que 'n fém no doném cap motiu á que s' hi veja, ni ab la resenya de nostras hermosas tradicions creyém haver de mereixe malas notas en lo decurs de nostra publicació. Tot aixó sols indicaria en nostres benvolguts colegas qu' aixis parlan, ó un hábit de volguer veure las cosas d' una manera microscópica, lo qual nosaltres no volém creure ó be, y aixó si qu' ho creyém, un exagerat bon desitj per l' éxit de nostra Revista, bon desitj qu' estimém en lo que val y que no donarém fàcilment al oblit.

Publiquém, sols en extret, perque lo poch espay nos hi obliga, los cartells d' altres tants certámens próxims á celebrarse, y per la mateixa rahó nos limitém á donar compte dels premis oferts á travalls escrits en la nostra llengua.

Certámen obert per la Societat Julian Romea. — Los premis als quals poden aspirar los escriptors catalans son los següents:

Premi ofert per D. Alfredo Romea y Diez, consistent en la corona regalada á Romea en las primeras representacions del *Sullivan*, á la millor composició poética dedicada á «Julian Romea en el *Sullivan*.»

Premi ofert per l' Ilm. Sr. D. Agustí Urgellés de Torvar, consistent en una ploma d' or y plata ab lo nom del premiat, al millor sonet «Á Romea en el *Hombre de mundo*.»

Premi ofert per D. Lleó Fontova. Una copa neo-greca de bronzo platejada, á la millor poesia catalana en llahor del gran artista.

Premi ofert per D.ª Carlota de Mena y D. Antoni Tutau. Una escultura artistica de terra, á la millor poesia dedicada al naixement de Juliá Romea.

Premis oferts per la Direcció de la Societat Julian Romea. Una ploma d' or y plata á la millor poesia dedicada á la mort de Juliá Romea; una copa artistica d' or y plata, á la millor comedia ó tragedia catalana en tres actes; premi extraordinari d' honor consistent en una flor natural, ab un llas brodat d' or á la millor poesia

de tema lliure. Lo guanyador d' aquest premi deurá oferir-lo á la dama de sa elecció, la qual, proclamada Reyna de la festa, distribuirá los premis otorgats.

Además la Direcció de la societat ofereix una lira de or y plata al millor Himne triunfal dedicat á Juliá Romea pera coro d' homes á quatre veus aixó es: dos tenors, baritono y baix ab acompañament d' orquesta. La lletra que 's deixa á elecció del compositor, deurá esser castellana, y una batuta d' or, plata y ébano á l' autor de la millor obertura ó pessa musical de caràcter sinfónich composta á gran orquesta y dedicada á Juliá Romea.

Las composicions se enviarán en la forma acostuada á D. Francisco Planas; Mendizabal, 16, 3; Barcelona; fins al 31 d' Agost.

Ateneo igualadí de la classe obrera. — Los premis que ha ofert pera l' certámen que celebrará l' 25 d' Agost, son:

Una abella d' or al autor de la millor memoria sobre l' art aplicat á la industria; un ram d' olivera de plata al millor cant á la Pau; un pensament de plata á la millor poesia de tema lliure; un exemplar de la *Historia de Cataluña* de 'n Bofarull á la millor Monografia de las tradicions y costums de Igualada y sa encontrada; si á més del premi se concedeix un accésit al mateix tema, s' entregará al autor un exemplar de la *Historia política y literaria de los trovadores*, per Balaguer; una escribanía de plata á la millor ressenya biográfica dels homes ilustres d' Igualada antics y moderns; un buch de plata á la millor comedia de costums en un ó més actes; un objecte d' art al millor cant á la virtut; una canya de plata al millor escrit en prosa sobre 'l tema: La canya, sas varietats y sas utilitats ó aplicacions; un exemplar de la obra *Monumento á Colon* al millor treball en prosa sobre 'l tema: Importancia de la instrucció del poble y en particular de la classe obrera ab relació ab la moral y al benestar de la societat; una ploma de or y plata al millor Estudi polítich social dels Ateneos y sa influencia en la instrucció de la classe obrera; com á accésit á aquest premi s' adjudicará, si hi ha lloch, un exemplar de *La Atmósfera*, per Flammarion; una ploma de plata daurada á la millor memoria sobre 'ls medis á que 's deu recorre pera evitar la emigració de Igualada y pera que sa industria ocupe 'l lloch florent d' altres temps; una copa de plata al millor cant Al treball; un objecte d' art á la millor memoria sobre las milloras que baix lo concepte d' ornament públich poden ferse á Igualada y medis per realisarlas castigant lo méns possible las arcas comunals; una leontina d' or á la millor memoria sobre 'l tema: Relaciones entre 'l capital y 'l treball y manera d' armonisarlas; y finalment, una estatua de terra argila á la millor colecció de quèntos humorístichs que ridicolisen defectes de la societat.

Las composicions s' endressarán al *Ateneo Igualadí de la classe obrera* avans del 19 d' Agost.

Asociació literaria de Girona. — Lliri de plata á la millor ressenya d' algun dels santuaris del bisbat, feta escepció del de La Mare de Deu del Mont; Ram de roure d' or á la més inspirada poesia histórica d' assumpto anterior al actual sigle; Ram de lorer de plata al millor treball en prosa sobre costums, fet notable, ó fill ilustre d' aquesta ciutat, anteriors al sigle actual. Un quadro al oli, al qui millor descriga un edifici important de aquesta provincia, antich ó modern, histórich ó artístich; una copa de bronzo cisellada al autor del més complet nomenclator geogràfich-histórich de la provincia de Girona desde 'ls temps més remots fins al sigle xv; una escribanía de ferro incrustada d' or y plata, al autor de la més notable memoria histórica, que ab major copia de citas dels arxius, enumere las diverses fasses qu' han anat presentant las fortificacions de Girona fins al comens d' aquest sigle; un clavell de plata ab la tija y fullas dauradas, al autor de la millor poesia lírica. Lo certámen se celebrará lo dia 31 d' Octubre y las composicions s' enviarán al Secretari del Jurat, Plateria 10, tercer, fins lo dia 10 d' Octubre vinent.

Ateneo de Sans. — Flor natural, premi d' honor y cortesia, á la millor poesia amatoria; qui la obtinga deurá ferne present á la dama de sa elecció; ram de roure de plata, al qui millor cante la pátria; pergami de plata y ram de lorer del mateix metall á qui millor cante un fet histórich, tradició ó costum del plá del Llobregat; rosa de plata á la millor poesia á la bellesa; ram de jesamí de plata y or al autor de la millor poesia al progrés; ram alegórich de plata á la millor poesia propia pera esser posada en música; escultura de fanch á la millor poesia d' assumpto lliure; estatua de Minerva al millor treball destinat á combatir alguna de las preocupacions més generals; ploma de plata al millor treball destinat á demostrar los ventatjes que reporta la associació á la classe obrera; un exemplar luxosament

enquadrnat de la obra *La educacion de la mujer*, á la millor memoria sobre 'ls medis de millorar las condicions morals y materials de la dona obrera á Catalunya; una colecció d' obras científicas al millor estudi sobre un punt de ciencias físich-naturals. Las composicions optant als set primers premis deurán estar escritas en catalá; las que opten als restants podrán serho indistintament en catalá ó castellá.

S' enviarán las composicions al President del Jurat Calificador: Barcelona, plassa del Pi, 22, ó be en Sans, Sant Cristo, 17, principal.

Lo jove compositor catalá don Francisco Laporta y Mercader, ha sigut premiat en l' últim certámen musical celebrat en la Coruña per un himne á las arts.

En una correspondencia de Madrid dirigida al *Diario de Barcelona*, se fan grans elogis d' una verge que, per encàrrech d' unas quantas personas piadosas, acaba de buydar en guix, pera tallarla en fusta, nostre paysá don Joan Samsó, catedrátich de l' Escola especial d' escultura de Madrid. La verge de que venim ocupantnos está destinada á la iglesia de la Concepció d' aquesta capital, ahont esperém ab desitj tenir lo gust de podérnosen fer càrrech.

La societat catalanista de Valencia, *Lo Rat Penat*, ha rebut ja la magnífica copa d' acer adamasquinat que l' eminent poeta don Victor Balaguer ha ofert á la millor poesia dedicada á en Viceas Boix, pera adjudicarse en lo concurs literari, que te anunciat la societat mencionada. Segons hem llegit en una carta la obra denota ja á primera vista lo depurat gust del ofertor; está incrustada d' or y plata y trevallada á un primor y mestria incomparables.

També 'ns escrihuen de la mateixa ciutat que las firas próximas á celebrarse prometan ser molt animadas, esforçantse corporacions y particulars, en ferlas dignas de la importancia de aquella capital; prometen posarne al corrent á nostres lectors per medi de nostre ilustrat corresponsal.

A la sortida d' aquest número haurá ja debutat en lo Teatro de Novetats la companyia dramática italiana que dirigeix la senyora Marini.

Nos en ocuparém en lo número vinent.

LLIBRES REBUTS

LA REFORMA DE BARCELONA. — Discurso pronunciado en el Ateneo Barcelonés en la sesion del día 26 de Enero de 1880 por D. Javier Tort y Martorell.

La discussió que sobre 'l tema *La Reforma de Barcelona*, tingué lloch l' hivern passat en lo saló de Cátedras del Ateneo Barcelonés, fou de las més lluminosas que s' han promogut en aquest important centro científich y artístich á la vegada. La qüestió 's tractá baix tots los conceptes que podia presentarse y en ella hi prengueren part distingits arquitectos, metjes y advocats los qui baix los punts de vista del ornat, de la higiene y de la lley sapigueren donar al debat la importancia que tal assumpto 's mereixia. Lo Sr. D. Xaxier Tort, que 'l 26 de Janer, estigué en l' us de la paraula, logra cautivar la atenció de tots los assistents, pronunciant un discurs tant d' apreciar per sa esquisida dicció com per las atinadas consideracions ab que sapigué argumentar sobre 'l tema en qüestió.

Aquet discurs, que com ja hem dit nos era conegut, ha tingut l' amabilitat son autor, d' enviárnosel en un elegant folleto, magníficament estampat á casa en Jepús per lo qual n' hi doném las gracias.

APUNTES HISTÓRICHS DE SANS, por D. Jacinto Laporta. — Aquest jove escriptor, ha publicat un opúscol de 64 planas, en lo qual se donan noticias fins avuy no conegudas d' aquest suburbi de nostra ciutat. La dificultat d' historiar sobre un poble que casi no te historia posa més de relleu lo mérit del senyor Laporta al qual felicitém per sas aficions investigadoras, de las quals més endavant nos en prometém fruyts de més importancia.

REVUE DES LANGUES ROMANES. — Hem rebut lo fascicle corresponent als mesos de Jener á Mars del present any, d' aquesta important revista que publica la Societat pera l' estudi de las llenguas romanas constituida á Montpellier. Entre altres travalls de molta importancia filológica hi hem vist l' acabament del titulat *Lo sermó de 'n Muntaner* degut á nostre respectable doctor Milá y Fontanals.

SECCIÓ DE BELLAS ARTS

Desde que per primera volta aparegué nostra revista, han sigut en número considerable las obras d' art que s' han trobat exposadas en los diversos establiments que á sa exposició's dedican en nostra ciutat, y entre los que sobressurt l' anomenat *Exposició-Parés*, centro general del moviment artístich de la nostra terra. Tal munió de obras, moltes d' ellas de bastant mérit, farian difícilíssima nostra tasca d' avuy, si no haguessin vingut en nostra ajuda los articles qu' alguns periódichs han insertat durant l' espay de temps qu' ha transcorregut desde nostre primer número, y que ab mes coneixements y galanura d' estil han ressenyat lo mérit de totes ellas, especialment de las que més han cridat la atenció pública, y lo que verdaderament, per sa importancia, ha constituït la novetat major de lo últimament exposat. Nos referim á la exposició que 's feu en lo local á dalt mencionat, de las obras del malhaurat artista Simon Gomez, anyorat potser tant del mon artístich com plorat per sa desconsolada familia.

Després, donchs, de lo que deixém apuntat, creyém inútil afeigir res á tot quant han escrit respectivament los ilustrats crítichs senyors Miquel y Badia y Pirozzini en las planas de 'l *Diario de Barcelona* y *La Renaixensa*.

En quan á la biografia del malhaurat pintor, també no podriam fer més que repetir lo que ab tant acert, y ab motiu de sa mort, publicaren los periódichs locals, de entre 'ls quals debém fer especial menció de 'l *Diari Catalá* y *La Publicidad*, aquest últim insertant un article biogràfic y crítich de sas obras, que fou llegit en la vetllada necrológica que se li dedicá en lo *Ateneo Barcelonés*, y qu' era degut á la ben tallada ploma de nostre estimat artista don Joseph Masriera.

Tot aixó fá, que nosaltres poguéem escusarnos de dir lo que per la comparació hi perdriam dedicant sols un recort d' anyorament á la esperança de la nostra patria, al constant admirador de nostra mare Catalunya, al autor dels magnífichs quadros *La desesperació de Judas*, *La poncelleta*, *Viva la Pepa*, *Cármen*, *Los daus*, *Las cartas*, y molts altres, y, en fi, al ver é inolvidable amich Simon Gomez!!

De diferent género, y d' autors coneguts, en sa major part, son las obras pictóricas que, á més de las mencionadas, havém tingut lo gust de veure en lo local citat. Entre ellas han sobressurtit: un quadro de regulars dimensions, y sobre tot d' assumpto, degut al pinzell del senyor Cussachs, acreditat ja per sas obras anteriors representant quasi totes ellas tipos militars. L' obra en qüestió representa l' acte de curar á un soldat ferit en un bras, dintre d' una casa de pagés de la nostra terra. L' assumpto recorda perfectament al del quadro *Un accident* del pintor Dagnan, que guanyá la primera medalla en lo Saló de Paris d' enguany. No vol dir aixó que 'l senyor Cussachs al pintar son quadro hagi tingut present al premiat, puig nos consta que dit senyor feya molt temps que hi estava treballant quan se pogué saber quin era l' assumpto del quadro *Un accident*, del que no tingué noticia fins que fou premiat.

L' haver coincidit ab l' assumpto de una obra distingida y de la que se 'n han fet los majors elogis, no fá més que posar de relleu las condicions que adornan al senyor Cussachs pera dedicarse á la composició, valentse no ja de lo que 'n diuen los académichs elements pictóricas, com son armas, tapissos, catifas y trajos de colors llampants, sinó reproduhnt tipos reals y dotant als assumptos de sentiment y veritat. Per aixó doném, donchs, la més complerta enhorabona al citat pintor,

desitjant que perseveri en lo camí que novament ha emprés.

En quan á la execució, havém de dir que la trovém bastant desigual, puig si be té figuras tan ben dibuixadas y coloridas com lo metje, y trossos tan ben pintats com lo escudeller de sobre la llar del foch, en cambi, la figura del ferit trovém que té una posició un xich forçada, y lo coll té un dibuix y colorit potser exajerat. Lo grupo de la llar, compost de una dona y un soldat, es un xich confós, y las duas figuras de la dona y noyet qu' están mirant com curan al ferit, están faltadas de moviment. Hi han alguns detalls pintats magistralment; es un d' ells lo cove plé de roba de primer terme. Lo fondo está be de tó, y 'l conjunt produheix l' efecte que son autor s' ha proposat.

Es altre dels quadros qu' han cridat l' atenció, una testa de senyora, magistralment pintada per lo senyor Miralles. L' expressió, la correcció de dibuix, y sobretot lo *savoir faire* en materia de colorit, es lo que més se recomana en aquest quadret com en la major part de las obras de dit pintor. ¡Llástima que 'l senyor Miralles no emprenga obras de més vol!

Tres altres testas de dona son los quadros que ha exposat lo senyor Inglada, tots abocetats, excepció feta de las caras, mes ab valentia y justesa de colorit.

Un gran número de dibuixos y dos quadros al oli ha exposat don P. Talarn, fill del conegut escultor del

haventne sigut guanyador lo reputat poeta Francesch. Ubach y Vinyeta ab sa tragedia *Almodis*.

Tots lo qui tinguerem la fortuna de conèixer á En Fabrés durant lo comens de sa carrera artistica, vejerem en éll á un artista de geni, á una esperança per l' art que ab lo temps s' honraria, fentnos enorgullir d' haverlo tingut per company. No havém surtits defraudats, ans al contrari, manifestántnosho ja al guanyar tant brillantment las oposicions á la plassa de pensionat ab la magnífica escultura representant á Abel mort, y seguint lo gloriós camí en Roma, ahont se troba, are fentnos admirar la rica concepció y execució en lo baix relleu representant al Geni de nostre sigle, (propietat de l' excelentíssima Diputació), y fentnos gosar devant sos pulcres y artístichs dibuixos á la ploma, are recordantnos lo geni del immortal Fortuny trasladant á la tela ab gran riquesa de colorit los tipos orientals, qu' ha venut á preus elevats. Mes aixis com lo més negat arriba, á copia d' esforços, á fer alguna cosa, que, quan no del tot bona, se 'n pot dir digne de figurar en un saló ó exposició, aixis també l' artista de geni deixantse portar en alas de sa fantasia, s' encarina á voltas en una especie d' estravagancia, qu' éll la creu novetat, y executa una obra que no está de molt á l' altura que li correspon per son saber y sas obras anteriors, y aixó últim es lo que, á nostre entendre, ha passat al artista Fabrés.

L' estàtua en bronze exposada en casa 'l senyor Vidal, havia sigut objecte d' elogis tant y tant encomiástichs, que, á la veritat, potser á sa gran exajeració debém una part del mal efecte que 'ns ha produhit, per més qu' havém procurat despullárnosen, com deu fer tothom qui, com nosaltres, vulga judicar ab la més exacta imparcialitat. Al veure á aquella figura retorcentse en una, podriam dirne, convulsió epiléptica, ab los cabells desordenats, lligada en un capítell, qual base descansa en uns enderrochs, perfecta imitació del natural, y ab sas mans, una al darrera de son cap, y altre armada de un punyal, sembla que millor que la Tragedia, lo que l' autor hagi volgut representar veritablement es la Ira.

Sens dupte, que lo senyor Fabrés, al executar sa obra, ha tingut present las múltiples estàtuas que representant la Tragedia han fet diferents artistes que, com éll, se dedican al noble art de Fidias, y ha volgut fugir de la manera, fins se pot dir monótona, que quasi tots l' han concebuda, mes, precis es confesarho, al fugir de la monotonia, s' ha apartat del objecte primordial ó siga de la cosa qu' havia de representar.

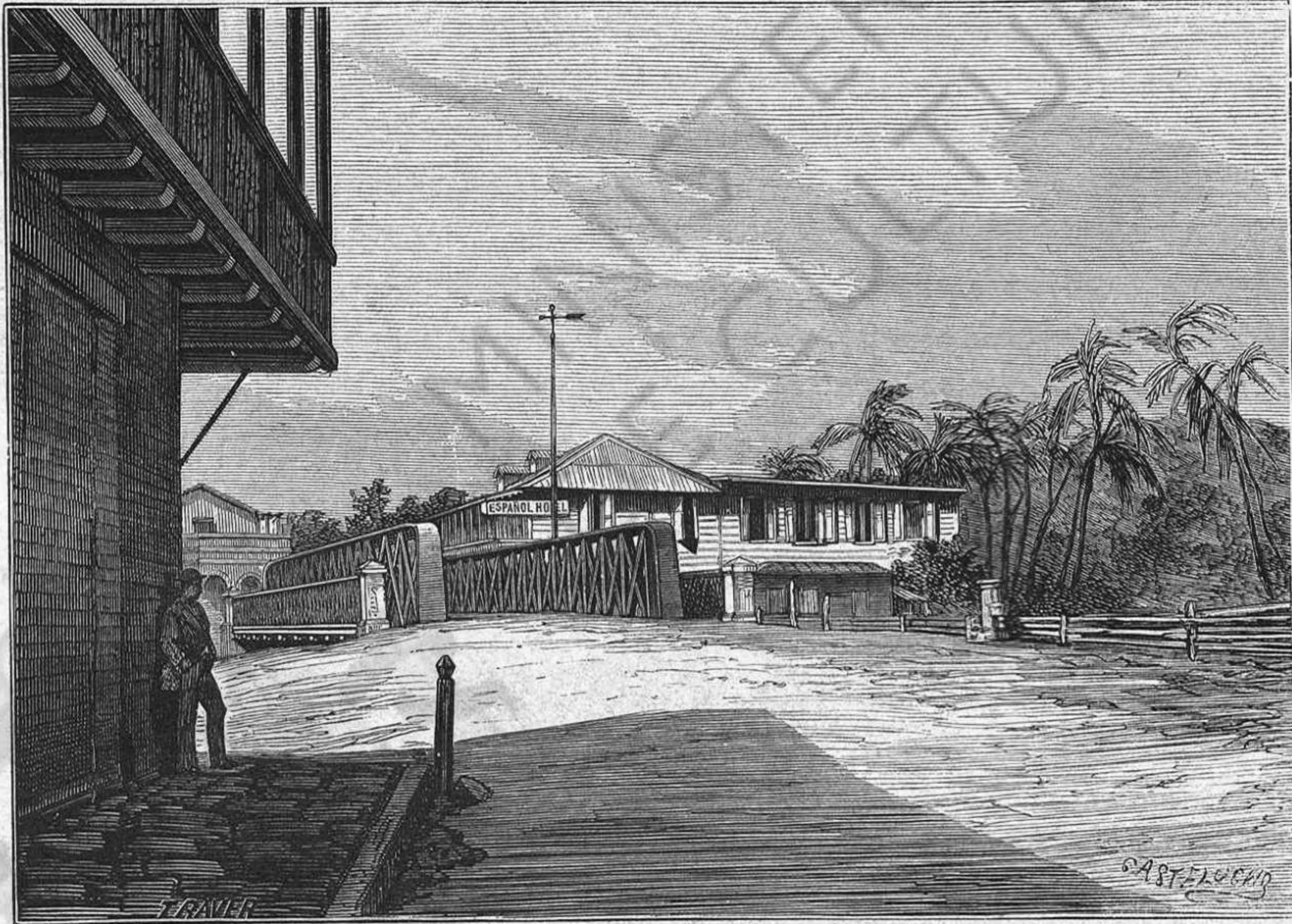
Lloable ha sigut l' idea del senyor Fabrés volgüent sortirse de la rutina, mes debém repetir que no n' ha sortit airós.

En quan á l' execució, cal convenir en que té trossos modelats ab aquella seguritat y valentia que tant acredita á dit artista, com n' es una prova casi tota la figura de cintura en amunt, puig que las camas están descuidadas fins al punt de notarshi certas desproporcions.

Com ja havém dit, molt nos dol que, per la falta de espay, no poguéem entrar en consideracions sobre la manera com la Tragedia deu esse representada á nostre entendre, puig com comprendrán nostres lectors, no es cosa aquesta que, pera justificar degudament nostre parer, se puga tractar en un sol article com lo present dadas las proporcions que ja hi havém donat y que 'ns fan deixar pera lo próxim número la ressenya de las demés obras escultóricas exposadas; mes com creyém que la cosa val la pena, no refugim de ferho mes endavant al parlar de l' escultura en general.

ARTHUR GALLARD.

PUERTO-RICO

PONT DE FERRO EN LO RIU YAGUAS EN MAYAGÜEZ

mateix nom. D' entre 'ls dibuixos debém fer especial menció del retrato de don Domingo Talarn que á més de sa bona execució, se recomana per sa notable semblansa. En quant á las obras pictóricas se veu que lo citat artista está en lo comens de sa carrera, puig que á més de tenir un colorit convencionalíssim, (sobretot en la figura d' un pastor adormit) s' hi notan grans incorreccions de dibuix. Lo quadro que representa á un moro, denota més bonas condicions, sobretot en los detalls, qu' están pintats ab consciencia y alguns fins ab molta naturalitat y valentia.

Lo pintor senyor Benavent exposá dias passats un retrato de senyora, tamany natural, que, apart de la semblansa, de la que no podém jutjar, estava bastant ben dibuixat y colorit, si be en éll s' hi veyia que l' autor l' havia descuidat molt ó fet ab precipitació.

L' art escultóric ha estat ben representat també en lo curt temps qu' ha transcorregut desde nostre primer número y á fé 'ns dol lo no poguer disposar del espay que necessitariam pera parlarne ab la extensió que 's mereix. En l' artístich establiment del senyor Vidal, situat en lo Passatge del Crèdit, havém tingut ocasió de veure la tan esperada, y fins, permétisem la frase, cacrejada estàtua representant la Trajedia, deguda al cizell de don Antoni Fabrés, pensionat en Roma per nostra excelentíssima Diputació provincial, y que sigué oferta per aquesta en los Jochs Florals últimament celebrats,